

گفت و گوی «ایران» با «اکبر زنجانیپور»
به بهانه بیش از نیم قرن حضورش
در صحنه تئاتر

تئاتر، نمایش وجدان مردم است

عکس‌ها: رضا معطریان / ایران

چین‌های پیشانی‌اش
نشان از گذر روزگار
پرفراز و نشیب هفت
شهر هنر و عشق
است. لب به سخن
که می‌گشاید، از
فحوای کلامش

ندا سیجانی
روزنامه‌نگار

می‌توان فهمید بیش
از نیمی از عمرش را با هنرزیسته‌ها و از آن صیانت
کرده و حال امروز نگران از میراثی است که
می‌آید به درستی به اهلش سپرده نشود! سخن
از استاد اکبر زنجانیپور است؛ بازیگر پیشکسوت
سینما و تلویزیون و کارگردان و بازیگر تئاتر.
هرگاه در جای جای این گفت‌وگو از او به
عنوان پیشکسوت نام برده می‌شود، تأملی
می‌کند و می‌گوید: «همیشه گفته‌ام و بار
دیگر تکرار می‌کنم؛ هنرمند پیشگام است
نه پیشکسوت.»

اکبر زنجانیپور نام آشنای اهالی فرهنگ و
هنر است؛ هم بر پرده سینما شناخته شده
است و هم در قاف تلویزیون، اما با تئاتر
رفاقت عجیبی دارد؛ تا آنجا که هرگاه خبری
از فعالیت تازه‌اش در عرصه تئاتر رسانه‌ای
می‌شود، عاشقان این هنرمند و مشتاقان
هنر نمایشی، بی‌صبرانه به انتظار کارهای
او می‌نشینند تا شاهد اجرایی دیگر از
اکبر زنجانیپور چه در قالب بازیگر و چه در
قامت کارگردان باشند. آخرین اثر نمایشی
ساخته این استاد بزرگ «اکتینگ» نام دارد.
نمایشنامه‌ای به نویسندگی «زویه دوزنژ»
نمایشنامه‌نویس و کارگردان فرانسوی که
در بیان آرزوهای یک بازیگر است. پرداختن
به مسائل روز جامعه دغدغه امروز و
دیروز زنجانیپور است و این دل‌نگرانی در
اغلب آثاری که نام زنجانیپور بر پیشانی کار
نشسته، مشهود است، شاید هم یک دلیل
گزیده‌کار بودن او همین باشد.

اکبر زنجانیپور زاده دوم بهمن ماه سال
«۱۳۲۳»: ۸۰ ساله شد، اما همچنان شور
ساختن و پرداختن دارد و قرار است سال
۱۴۰۴ اثری تازه به مخاطبان معرفی کند و
به روی صحنه ببرد.

بنابراین صحبت از این روزهای تئاتر بهانه‌ای
شد تا در یکی از روزهای زمستانی میهمان
استاد اکبر زنجانیپور در روزنامه ایران باشیم.
درست یک روز بعد از اختتامیه چهل و
سومین جشنواره تئاتر فجر و آغاز جشن
۵۲ سالگی تئاتر شهر. او در این گفت‌وگو از
خاطراتش در تئاتر شهر که با آجر به آجر
این ساختمان قدیمی آشناست، سخن
گفته و از شرایط امروز این هنرو جوان‌هایی
که به هنر نمایشی گرایش پیدا کرده‌اند و...
که در ادامه می‌خوانید.